

LEDOVĚ

Klidný

CE RICCI

BARONET

Ledově klidný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

CE Ricci

Ledově klidný – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LEDOVĚ
klidný

LEDOVĚ

klidný

(Leighton U 1)

CE RICCI

 BARONET

Iced Out Copyright © 2022 by CE Ricci

Translation © Milena Hordinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2571-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2573-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2574-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2572-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro ty, co vybočili ze zajetých kolejí
a napsali si vlastní příběh:
Nepřestávejte hledat své pravé já.*

*A také pro všechny z Taco Bell:
Kdyby nebylo vás, nikdy bych tuto knihu
nedokončila.*

„To, jak tě vnímá svět, existuje jen ve vzpomínkách.
Dopřej mu proto nové vzpomínky.“

ATTICUS

THEME SONG:

Antisocialist - Asking Alexandria

PLAYLIST:

Bite My Tongue - You Me At Six, Oli Sykes
Agree to Disagree - Sleeping With Sirens
Straight to My Head - You Me At Six
It's Over When It's Over - Falling In Reverse
Enemy - Nerv
Limits - Bad Omens
Medicine - Bring Me The Horizon
Underdog - You Me At Six
Harder To Breathe - Letdown.
MANTRA - Bring Me The Horizon
Personal - Palisades
Light it Up - From Ashes To New
Anthem For The Underdog - 12 Stones
RISE - I Prevail
Temporary Bliss - The Cab
Not Enough - Outline In Color
Colors - Crossfade
Carnivore - STARSET
True Colors - Wage War
What's It Like - You Me At Six
Less Of Me - Until I Wake
Your Misery - Palisades
FWYTYK - I Prevail
Blackout - Breathe Carolina
THE DEATH OF PEACE OF MIND - Bad Omens
Animals - Ice Nine Kills
Rise Above It - I Prevail
Sink - Remember the Monsters
Like A Villain - Bad Omens
Cutthroat - blessthefall
Fall - Palisades
Glass Houses - Bad Omens

Jako nadšená sportovní fanynka jsem udělala vše, co bylo v mých silách, abych co nejpřesněji vylíčila všechna pravidla a regule v NCAA a NHL. Avšak pravidla aplikovaná do fiktivního prostředí se musí občas ohnout, aby zapadla do příběhu, a z toho důvodu jsem si v knize dovolila určitý tvůrčí přístup a svobodu. Leightonská univerzita, stejně jako ostatní univerzity v této knize, je kompletně smyšlená.

PROLOG

Oakley

Poslední rok na střední škole – osmnáct let

Jeden z mála okamžiků, kdy se cítím svobodný a v pohodě, je, když mám na sobě brusle a pod nohama led. Je těžké si to představit, když vezmete v úvahu, jak je hokej rychlý. Celé mé tělo v té chvíli ovládne klid. Stanu se součástí týmu i hry.

Je to pocit sounáležitosti, který mě drží už od chvíle, kdy jsem si poprvé nazul brusle. Od té doby ve mně jen narůstal.

Ten pocit se mi usadil hluboko v kostech a pouze potvrzoval, že pro tohle jsem se narodil. Ne pro odkaz, se kterým je spojeno mé jméno, ale pro nekontrolovatelnou radost, která vibruje mým tělem po celou dobu, co stojím na ledě.

Ten pocit... je všechno, po čem toužím.

Nepřeji si nic jiného, než si ho užívat až do konce života.

Ten pocit se objeví pokaždé, když skočím na led a rozjedu se za pukem, nebo když vystřelím na branku a vzápětí se rozsvítí červené světlo. Každý úspěch nebo důležitý bod mě posouvá dál od mých předchůd-

ců a já doufám, že díky tomu se jednou konečně vymaním z jejich stínu.

Po každém těžce vybojovaném zápase cítím obrovský nával adrenalinu a všepohlcující hrdosti.

Je proto pochopitelné, že jsem byl cestou k autobusu doslova v sedmém nebi, protože nejenže právě skončil nejlepší zápas v mé kariéře na střední, ale také jsme vyhráli mistrovský titul města Chicaga. Zrovna jsme porazili našeho největšího soupeře Centre Prep. Tenhle titul sice nebyl tak prestižní jako ty celostátní, ale přesto jsme měli báječný pocit, protože jsme se domů vraceli jako vítězové.

Na konci vstupní haly se o zeď opíral Quinton de Haas, jejich hvězdný útočník, který se už čtyři roky držel na špičce. V okamžiku, kdy jsem ho míjel, zvedl oči a naše pohledy se setkaly.

„Skvělá hra,“ řekl jsem, protože on skutečně hrál dobře. Až na několik úletů, po kterých skončil na trestné lavici, protože se choval spíš jako začátečník než jako uznávaný špičkový hokejista. Ale já ho nechtěl provokovat.

Naneštěstí pro mě stejně vybuchl.

Chytil mě za košili, a než jsem stačil zareagovat, přitiskl mě na stěnu. Jakmile jsem si uvědomil, co se právě stalo, podíval jsem se mu do očí.

„Nezačínej s těmi kravinami, Reede.“ Evidentně zuřil. Tvář měl zkřivenou vzteky a vřelo to v něm.

Jeho vznětlivost není nic nového – hlavně tedy na ledě. Byl to jeden z nejtvrďších soupeřů, proti kterým jsem za posledních třináct let hrál. Jeho návaly vzteku jsem už párkrát zažil přímo z první ruky. Vztek v něm roste a roste, až nakonec exploduje.

Stejně jako tentokrát.

Chytil jsem ho za zápěstí a pokusil se uvolnit z jeho

sevření. Marně. Zaťal jsem mu prsty do šlachy a naštvane se na něj podíval. „Doprdele, máš nějaký problém?“

Přitiskl mi předloktí na hrudní kost a ještě víc na mě přitlačil. Jeho ledově modré oči byly plné nezkrotného vzteku. „Ty seš můj zasranej problém. Přijdeš sem s tím svým *skvělá hra* a chováš se jako namachrovaný blbeček.“

Snažil se mě naštvat, ale nefungovalo to.

Na rozdíl od něj jsem měl svoje emoce pod kontrolou. Rozhodně jsem nevybuchl pokaždé, když mě něco rozčílilo.

Také proto jsem nereagoval tak, jak očekával. Zamátl jsem se. „Skutečně? To byl kompliment. Tak to tak ber. A teď zmiz.“

„Mám zmizet?“ zopakoval nevěřicně. Stáhl obočí, které bylo stejně tmavé jako jeho vlasy, a zamračil se. „Ty chceš, abych *zmizel*, když oba dobře víme, že vítězství mělo patřit nám?“

Tentokrát jsem se neubráníl výbuchu smíchu. Myslel to vážně? Naklonil jsem se k němu, i když mi bylo jasné, že dráždím hada bosou nohou. „Vítězství patří týmu, který si to zaslouží.“

„Nebo týmu, kterej podplatí rozhodčí.“

Jeho tvrzení mě překvapilo. „Cože?“

„Jo, slyšels dobře,“ pokračoval. „Vsadím se, že tatíček strčil funkcionářům do kapsy malej dárek. Jen aby se ujistil, že s námi v téhle sezoně neprohraješ a nepošpiníš tak rodinné jméno.“

Při jeho slovech mě zamrazilo v zádech.

Protěžování příbuzných není nic neobvyklého, ale mě se to nikdy netýkalo. Rozhodně ne tak, jak naznačoval.

Mnohokrát v životě jsem si přál, abych nebyl příbuzným hned dvou hokejových legend. To, že mě uči-

li hrát dva velikáni, bylo úžasné. Ale když se snažíte udělat si *vlastní* jméno, stejné příjmení vám přináší jen komplikace.

Často jsem se bál, že nenajdu způsob, jak zazářit sám o sobě. Navždycky budu mít nálepkou syna desetinásobného útočníka all-stars týmu Travise Reeda, nebo synovce Trevora Reeda, rekordmana mnoha sezon v počtu nastřílených gólů. Doslova mě to ničilo.

Mnohem radši bych byl sám *sebou*. Oakleyem Redem. Budoucím útočníkem Vlků na Leightonské univerzitě. I všech ostatních týmů, které budou následovat.

Quinton pomlouval moji rodinu jen proto, že mě chtěl vyprovokovat.

„Neuvěřitelný,“ zamumlal jsem. „Jestli je to všechno, co potřebuješ, abys dneska v noci dobře spal, tak fajn. Mysli si, co chceš. Nic, co řeknu, to stejně nezmění.“

„Ach, takže to připouštíš?“

„Ne. Ty jen vymýšlíš zasraný důvody, jak omluvit vaši dnešní prohru.“ Odmlčel jsem se, abych mohl dát důraz na každé slovo. „Ty. Jsi. Nehrál. Tak. Abys. Vyhrál.“

Pokud mě chtěl naštvat, tak teď jsme byli dva. A já měl navrch, jak jsem poznal z plamíneků v jeho očích.

Viděl jsem mu až do duše.

„Myslím, že skutečný problém je v tobě. Moc ses soustředil na fauly, a tak jsi *nedokázal hrát dobře*. A to stálo tvůj tým titul.“

Byla to pravda. Podle mě zavinil ve druhé třetině pět přesilovek mého týmu. Všechny kvůli tomu, že si pustil pusu na špacír nebo že napadl mé spoluhráče. Nakonec skončil na trestné lavici a mohl jen sledovat hru.

Jistě, párkrát to nebylo úplně jednoznačné, ale to neznamená, že jsme podplatili rozhodčí.

„Jo, jasný, protože tys na trestné lavici nikdy nese-
děl, vid', Oakleyi? Řekni, jaké to je, když jsi pořád tak
perfektní?“

Uhodil hřebíček na hlavičku a já začal být netrpě-
livý.

„Nemá to nic společného s tím, jestli jsi perfektní,
ale záleží na tom, že hraješ tak, jak se má. Takhle se
vyhrává. Můžeš se konečně uklidnit?“ Naštvaně jsem
do něj strčil. Unavovalo mě, že vykládá blbosti ne-
jen o mně, ale i o mé rodině. „Smiř se se svým ne-
úspěchem a běž domů. Poslouchat ty tvoje nesmysly
je trapný.“

„Já jsem trapnej?“ Vycenil na mě zuby a znovu se
ke mně přitiskl, takže se naše nosy dotýkaly. „Jestli je
tu něco trapného, tak jediné to, že se všude dostaneš
jen díky svému příjmení, ne díky svým zásluhám.“

Bylo to tu znovu. Ten nervózní spalující pocit, kte-
rý mi pronikal až do konečků prstů. Při každé zmín-
ce o mém příjmení nebo rodině jsem ztrácel sebekon-
trollu.

Já nebyl ani můj strýc, ani můj otec.

A zatraceně mě štval každý, kdo mě s nimi srovná-
val.

„Na tom ledě jsem dneska stál já, de Haasi. Žádný
jiný Reed tam nebyl.“

„Jenže ty hraješ jen díky svému jménu. Jedině to
ti umetá cestičku k úspěchu,“ zabručel tiše. „Většina
z nás si to musí vydřít sama.“

V jedné věci měl pravdu. Moje rodina mi cestu k ho-
keji usnadnila, ale stálo mě hodně dřiny a potu, abych
se dostal tam, kde jsem. Tréninky byly vyčerpávající.
Navíc jsem se snažil získat vlastní identitu a zároveň
pokračovat v rodinném odkazu. Chtěl jsem si najít své
místo a setřást ze sebe nálepkou, kterou mi svět dal.

Bylo to mnohem obtížnější, než se zdá. Pitomci jako Quinton si myslí, že jsem získal trůn i korunu, a přitom nemám ponětí, jak vládnout.

„Já musel dřít stejně těžce jako ty,“ vyprskl jsem. Zaškubalo mi v čelisti, jak jsem se při jeho slovech snažil zachovat pečlivě vybudovanou masku hokejového boha, kterým jsem podle něj byl.

Jenže i pravé zlato může popraskat. V nesprávných rukách ztratí svůj lesk.

„O tom nepochybuju, stejně jako nepochybuju o tom, že tě vyberou do hokejového programu na příští rok.“ Odmlčel se a nenávistně se ušklíbl. „Samozřejmě hned po tom, co tvůj tatíček podepíše univerzitu bílým šek.“

Všechno napětí, které jsem v sobě zadržoval, najednou... vybuchlo.

Od začátku jsem tušil, že naše konverzace začne slovy a skončí pěstmi. U Quintona byla ta šance po každé vysoká.

Vždycky jsem však doufal, že já neudeřím první.

PRVNÍ KAPITOLA

Quinton

Říjen – O čtyři roky později

Jdeš pozdě, de Haasi.“

Jakmile jsem vpadl do šatny, upřel na mě kouč pronikavý pohled. Zrovna jsem jako šílený proběhl kempusem, abych právě tomuhle zabránil. Marně jsem doufal, že se kolem kouče nepozorovaně protáhnu. Připadal jsem si jako mrtvý muž, který přišel na vlastní pohřeb.

Kruci.

„Už se to víckrát nestane,“ zamumlal jsem a s provinilým výrazem, který nejspíš čekal, jsem se mu podíval do očí. Zabrало to, takže jsem se před prvním zápasem sezony vyhnul jeho výčitkám.

Jako kapitán týmu jsem musel jít všem příkladem, a proto jsem se v této sezoně snažil lépe zorganizovat čas.

Až do dneška.

Dneska se hokejoví bohové rozhodli, že o hodinu zaspím. Přinutili mě běžet jako blázen kempusem, abych nezmeškal vhazování. Mizerný začátek dne. A to byl jediný důvod, proč jsem trpělivě čekal, až mě

kouč seřve. Překvapilo mě, že na mě jen přísně kývl a *nezačal* nadávat.

Jenže darovanému koni na zuby nekoukej, a tak jsem rychle doběhl ke svému místu, abych se převlékl. Kvůli pozdnímu příchodu mi zbývalo jen pět minut. Pak už jsme museli skočit na led, abychom se roze-
hřáli.

Šatna byla plná hráčů a hučelo to v ní jako v úlu. Jako před každým zápasem. Připisoval jsem to nervozitě, kterou všichni cítili. Jenže hluk mě ještě víc znervózňoval, a tak jsem se během oblékání snažil uklidnit.

Najednou mě vyrušil nějaký hlas.

„Myslím, že jsem nikdy v životě nebyl před zápasem víc napnutý.“

Přestal jsem si šněrovat boty a zvedl jsem oči. Na lavičce přímo přede mnou seděl plně oblečený McGowan, jeden z našich obránců. Byl bledý jako stěna. Zatím s námi moc času na ledě nestrávil, ale během posledních několika týdnů se osvědčil. Jenže s některými situacemi zatím neměl žádné zkušenosti.

Proto také *napnutý* mohlo v této situaci znamenat cokoliv.

Vytáhl jsem obočí a zeptal se ho: „V dobrém smyslu, nebo...“

Ospale se zašklebil, světlé vlasy mu při tom spadly do čela. „Chtěl jsem říct, že se cítím jako David, který se chystá střelit Goliáše do prdele. Ale taky mám pocit, že vybliju všechno, co jsem snědl za posledních dvanáct hodin. Takže... obojí?“

Rozesmál jsem se. Vůbec mě to nepřekvapilo. „Radši nezvracej na ledě, pokud to nechceš po sobě uklízet.“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Jenže David střelil Goliáše do čela. Tak to udělej, Danny.“

Krátce přikývl, ale já bych přísahal, že ještě víc zbledl. „Udělám to. To zvládnou.“

V žádném případě to však *nevypadalo*, že to zvládne. Ale já se usmál a poplácal ho po rameni.

McGowan k nám přišel jako nováček minulou sezonu a já ho okamžitě vzal pod svá křídla. Takhle to mezi sportovci Leightonské univerzity funguje. Starší pomáhají mladším, aby získali všechno, co potřebují.

Nemám tušení, jak někdo může věřit, že někomu pomůžu, když nedokážu pomoci sám sobě, a to ani v mých nejlepších dnech? Přesto je tu Danny, který u mě hledá podporu.

I tak si nemyslím, že v tom jsem dobrý. Spíš bych mu uměl poradit v lásce, než abych někoho vychovával. Nemůžu se však ubránit pocitu, že moje *snaha* mu pomoci ho drží pohromadě. Takže jsem se ho snažil uklidnit tak, jak umím.

„Budu ti krýt záda. To my všichni.“

Sklonil hlavu a podíval se na podlahu. „Díky, kapitáne.“

V příštím okamžiku byl pryč. Nejspíš byl v rozpacích, i když nevím proč. V každém případě byl v tomhle týmu jeden z mála, kdo mě měl skutečně rád.

Ale možná jen utekl na záchod, aby se vyzvracel.

Zasmál jsem se té představě a zavrtěl jsem hlavou. Jedna věc, kterou řekl, mě zahřála u srdce.

Kapitáne.

Je to už několik měsíců, co mě na konci minulé sezony vybrali za kapitána, ale mně to pořád nedocházelo. Možná jsem si to moc nepřipouštěl. Popravdě k tomu nebyl důvod, alespoň dneska.

Tak to prostě je.

Tohle byl první zápas sezony a já si ze všeho nejvíc přál, aby Vlci na konci sezony přinesli domů pohár.

Poprvé po pěti letech bychom získali titul šampionů a byl bych to já, kdo by dovedl tým k vítězství.

Byl jsem si jistý, že pokud budeme tvrdě trénovat, budeme mít velkou šanci. Doufal jsem v to.

Ale všechny moje naděje zmizely v okamžiku, kdy jsem zvedl hlavu a zjistil jsem, že se ke mně blíží ten zatracenej Oakley Reed. Jeden z lidí v tomhle týmu, se kterými jsem skutečně nevycházel.

Nerad to přiznávám, ale na vině jsem byl já.

Byl to sice on, kdo dal první ránu, což se mu vůbec nepodobalo, ale v posledním ročníku na střední jsem tu hádku začal já. Okamžitě jsem se Oakleyovi Reedovi vryl do paměti jako jeho největší sok. Možná přímo jako jeho nepřítel.

V té době jsme netušili, že se stane něco nepředstavitelného.

Že oba zůstaneme v Chicagu a skončíme tady.

V Leightonu.

Na čtyři zatracené roky.

Spolu.

„De Haas,“ zamumlal. Kromě helmy byl plně oblečený, stejně jako celý tým. „Zdá se, že ses přeci jen rozhodl, že se k nám přidáš.“

Pokusil jsem se nevšímat si ho, ale když Oakley začne s jízlivými poznámkami, je těžké na ně nereagovat. I když se ze všech sil snažím kontrolovat svoje chování, v jeho blízkosti vždycky dostanu vztek.

Ale může mi to někdo dávat za vinu, když mě popichuje stejně jako já jeho?

„A měl bych být v tuhle chvíli někde jinde?“ vyštěkl jsem.

Pobaveně se usmál. „U tebe člověk nikdy neví. Speciálně když se před zápasem ukážeš jako poslední.“

Popadl mě za hrud' a chrániče ramen, a já zaskřípal zuby. Nechtěl jsem se hádat, ale bylo to těžké. Byl to ten nejvzteklejší člověk, jakého jsem kdy potkal.

„Copak nemáš na starosti nic lepšího?“ Přejel jsem po něm pohledem. Začal jsem u jeho zlatavě hnědých vlasů a skončil u bruslí. Pak jsem se sklonil a upřeně se zadíval na jeho holeně. Dokonce jsem na ně poklepal. „Třeba se můžeš starat o to, že skrz týmový podkolenky ti prosvítají ty tvoje hloupý podkolenky pro štěstí? Jsou na nich... kořata? Jsem si jistý, že to je proti pravidlům.“

Popravdě, viděl jsem jen něco bílého. A i kdyby mu něco prosvítalo, na holeních si toho stejně nikdo nevšimne, i kdyby měl vespod sebevíc šílené podkolenky. Jenže já si do něj musel rýpnout.

Všiml jsem si, jak mu cuklo oko, jak se ze všech sil snažil, aby se nepodíval dolů.

„To je k popukání,“ řekl, aniž hnul brvou. V jeho čokoládově hnědých očích nebylo ani známky po pobavení. „Ale ty bys měl vědět nejlíp, že ti přinese smůlu, když si děláš legraci z talismanu někoho jiného.“

To byla pravda.

Během sezony je většina sportovců hrozně pověřčivá. Včetně mě, přestože o tom neví živá duše. A je nepsaným pravidlem, že člověk nesmí zesměšňovat rituály svých spoluhráčů, ať je to cokoliv.

Stačí se zeptat Justina Parsonse, našeho brankáře z mého prvního roku na univerzitě. Jeden ze začínajících hráčů se pokusil po ranním rozbruslení zvednout v šatně jeho šťastnou hokejku, která spadla na zem.

Jenže Justin měl jedno pravidlo. Nikdo se jeho šťastné hokejky nesměl dotknout, pokud mu ji sám nepodal.

Někomu, kdo nezná sportovce a jejich pověry, to může připadat směšné, ale rozhodně nekecám, když vám řeknu, že osmdesát procent hráčů dostalo v následujících dnech střevní chřipku. Tenkrát jsme přišli ne o jeden, ale hned o dva zápasy.

Prísahám, že nikdy v životě mi nebylo tak špatně. Stačí, když si na to jen vzpomenu. Okamžitě se celý roztřesu.

„Já to přežiju,“ řekl jsem. Natáhl jsem si přes hlavu chrániče ramen a přestal si ho všímat. Jenže ten blbec zůstal stát na místě a snažil se vyvolat hádku.

„Proč mě to nepřekvapuje? Je jasný, že tě tady nic nezajímá, když jsi přišel o hodinu pozdě.“

Zarazil jsem se, naklonil jsem hlavu a podíval se na něj. „Nějak moc se o mě zajímáš, Reede. To ti tolik chybím, když tu nejsem?“

Oakleyovi se vzteky zachvěly nozdry, přimhouřil oči a stáhl tmavé obočí. Jeho typicky zlostný výraz. Pohled, který jsem už viděl tolikrát, že jsem se vůbec nelekl.

„To těžko, *kapitáne*. Jen mě napadlo, že když máš funkci, tak by ti na tomhle týmu mohlo trošku záležet. Měl by se stát tvou prioritou. Jak vidím, tak jsem se mýlil. Ty máš v plánu strhnout nás ke dnu.“

Jízlivost ve slově *kapitáne* jsem přehlédl, i když doufal v opak. Ale že byl tak citlivý na tohle téma, byl jeho problém, ne můj. Nikdy jsem se neprosil o to, abych se stal kapitánem. Prostě mě vybrali. A já jsem se rozhodně nebránil. Poděkoval jsem koučovi, že mě jmenoval, přijal jsem tu zatracenou funkci a smířil se s ní. Doufal jsem, že někteří členové týmu se na mě konečně přestanou dívat, jako kdybych měl lepru – a to jen proto, že mě jejich zlatý chlapec neměl rád.

Moje jmenování kapitánem samozřejmě přililo olej do ohně, který zuřil mezi mnou a oním nejmenovaným zlatým chlapcem. Do ohně, který se rozhořel už na střední škole a který ještě víc vzplál na konci minulé sezony, když ho odnesli se zlomenou klíční kostí. Tenkrát dostal ránu, která patřila mně.

A každý náš další agresivní rozhovor ten oheň rozmýchával.

Překvapilo mě, že kouč tu zatracenou funkci nedal Oakleyovi, aby tomuhle *zabránil*. Jsem si jistý, že to překvapilo i Oakleye vzhledem k tomu, že to byl koučův synovec. Navíc po té pozici hrozně toužil.

Není ale moje chyba, když si Oakley myslel, že mu protekce zajistí funkci kapitána.

Vzal jsem do ruky helmu a hokejku a upřeně jsem se na něj zadíval. „Jo, přinejmenším vám šéfuju.“

V očích mu zajiskřilo, sevřel čelisti a ovládl ho vztek. V tu chvíli jsem věděl, že jsem tuhle malou bitvu vyhrál. Když je takhle našťvaný, nedokáže vytáhnout další hloupé narážky.

Byla to taková moje malá hra, která se mi líbila. Zjišťoval jsem, kolik šťouchanců potřebuje, aby sklapnul. Někdy jsem se dokonce pokusil překonat vlastní rekord.

Snažil jsem se získat co nejnižší skóre, jako v golfu.

Právě teď bych řekl, že jsem se dostal dva body pod par.

Vytáhl jsem obočí a vítězoslavně se na něj usmál. „Uvidíme se na ledě, Reede.“

DRUHÁ KAPITOLA

Oakley

Díval jsem se za Quintonovou vzdalující se postavou. Pořád byl naštvaný po naší slovní přestřelce, ke které mě přinutil. Ale možná jsem začal já. Popravdě, po tolika našich setkáních, která vždycky vyústila v hádku, jsem si nebyl jistý.

Celý život jsem si přál, abych se těch hovadin zbavil. Přesto mě pokaždé, jakmile otevřel pusou, vyprovokoval a donutil mě nějak reagovat.

Byl to jediný člověk, který mě vždycky dokázal skutečně naštvat.

Nejspíš si myslíte, že po čtyřech letech v jednom týmu bych měl být k jeho provokacím imunní. K jeho posměškům, vtípkům i napadáním. Ale kdepak. Pořád mu to vycházelo. Možná dokonce mnohem snadněji vzhledem ke spoustě společně stráveného času.

Nikdy jsem s ním nechtěl strávit víc času, než bylo třeba. Je ironií osudu, že na univerzitě jsem s ním skončil v jednom týmu. Nedovedete si představit hrůzu, která mě přepadla, když jsem se jako nováček převlékal ke svému prvnímu zápasu a dovnitř vešel on.

Kdybych byl agresivní typ, nejspíš bych někomu utrl hlavu.

Nakonec to skončilo našimi hloupými hádkami, zatímco já si přál jen jediné – abychom si přestali jít po krku.

Možná se mi to dneska splní. Právě... teď.

Budu doufat.

Věděl jsem, že svoji frustraci musím změnit v něco mnohem užitečnějšího, a tak jsem se vydal za tím debilem.

Jakmile vstoupím na led, cítím se vždycky mnohem lépe.

Během našeho prvního zápasu v sezoně jsem si nemohl na svůj tým stěžovat. Všichni hráli jako jeden celek. Útočníci spolupracovali s obránci, jako kdyby mezi námi fungovala chemie.

Problém byl jen s Quintonem... a se mnou.

Na ledě nám to spolu nejde. Nikdy se spolu neshodneme a někdy to vypadá, jako kdybychom ani nehráli za stejný tým. Myslím, že je dost obtížné nás trénovat.

Nezbývá než doufat, že se to během sezony zlepší. Že vyřešíme, jak si jít na ledě z cesty. To by možná mohlo fungovat.

Jenže Quintonova představa, jak mi jít z cesty, znamená, že se chová, jako kdybych neexistoval. Ignoruje mě, když jsem volný a mohl bych dát gól. Radši se o to pokusí sám, což znamená, že puk skončí v brankářově lapačce, nebo ho o něj připraví soupeři ještě dřív, než dostane šanci vystřelit. V obou případech přicházíme o šanci skórovat.

Navíc se to nestalo jen jednou. Do konce druhé třetiny to udělal několikrát. Byl jsem neskutečně naštvaný.

Já si myslel, že hokejisté chtějí vyhrávat.

Když kolem mě se zbytkem týmu projížděl, popadl jsem ho za paži, abych ho zastavil.

„Co je?“ vyštěkl a upřel na mě modré oči.

Hluboký nádech, uklidni se. Nesmím mu utrhnout hlavu, jen mu nabídnu řešení.

Vyšlo by to, kdyby moje nabídka nevypadala spíš jako urážka.

„Nejsi jediný hráč, kterej může skórovat, de Haasi. Víš o tom, mám pravdu?“

Zachvěl se a podíval se na mě, jako kdyby chtěl říct něco ve stylu *ty seš zatracenej blbeček*. „Samozřejmě. Nejsem malý dítě, Reede. Já umím spolupracovat.“

Málem jsem se tomu zasmál. Asi se *budeme muset shodnout, že se neshodneme*.

„Dobrá, takže mi přihraj ten zatracenej puk, když vidíš, že jsem volnej.“

Chvíli na mě zůstal zírat, pak se otočil a beze slova odjel za zbytkem týmu do šatny.

Tak tedy dobrá...

Nemělo cenu se s ním v tuhle chvíli dohadovat, a tak jsem držel pusku a následoval ho. K mé velké radosti jsem při nástupu na poslední třetinu zaslechl kouče, který ho odtáhl stranou a vynadal mu, že nepřihrával, když byli Rossi a Lare volní.

„*Teď jsi kapitán,*“ vyštěkl kouč. „*A kapitán by měl vědět, že musí pustit ke hře i ostatní.*“

Koučova výtka mě trochu potěšila, protože jsem před patnácti minutami řekl de Haasovi něco podobného. Zároveň se mi však nečekaně sevřel žaludek.

Vždycky jsem se snažil chovat jako vůdce a týmový hráč. Na ledě jsem nechtěl jen odvádět dobrou prá-

ci. Přál jsem si být někým, kdo půjde zbytku týmu příkladem. Chovat se tak, jak by se *měl* chovat kapitán.

Je zřejmé, že to není Quintonův případ.

Nerad to přiznávám, ale ten kluk má talent. Kdyby nebyl tak prchlivý, mohl by to dotáhnout daleko. Teď mluvím o NHL. Jenže jeho zvyk používat na ledě pěsti stejně často jako hokejku z něj dělá spíš přítěž než přínos. Domníval jsem se, že můj strýc si toho všiml a bylo mu jasné, že z něj nebude dobrý kapitán.

Nejspíš jsem se mýlil.

Nebýt zranění, které jsem utržil koncem loňské sezony, kdy jsem si zlomil klíční kost, nejspíš bych byl kapitánem já. Kruci, všem v tomhle zatraceném týmu bylo jasné, že jsem to měl být já. A skončilo to tak, že funkce, po které jsem tolik toužil, skončila v rukách jediné osoby, která si ji nezasloužila.

Mého úhlavního nepřítele.

Quinton vzal naštěstí koučovu výtku vážně a na začátku poslední třetiny hrál víc jako týmový hráč než jako sólista. Dokonce mi po svém úniku přihrál puk, nechal mě, abych s ním odjel a...

Zničehonic mě přirazil na hrazení jeden ze soupeřových obránců. Po nárazu mi ramenem projela ostrá bolest a doslova jsem ztuhl. Soupeřův obránce mi bez obtíží sebral puk a nechal mě na místě s prázdnýma rukama. Zpanikařil jsem, protože se bolest rozšířila do celé ruky a trvalo několik minut, než se trochu zklidnila. Jenže moji nervozitu to nezmírnilo.

Poslední věc, kterou jsem potřeboval, bylo zranění během nejdůležitější sezony v mé kariéře.

„Přihrál jsem ti puk jen proto, abys o něj hned přišel?“ zavrčel Quinton. „Paráda, ty blbče.“

Sledoval jsem, jak vyrazil po ledě a pokusil se zabránit Trentonu, aby skóroval. Lomcoval mnou vztek.

Kvůli Quintonově neschopnosti držet na ledě svoji zatracenou hubu jsem při play-off koncem loňské sezony utrpěl zranění. Místo aby se soustředil na hru, navážel se do jednoho z obránců Waylonu. Po celý zápas. A tomu nakonec došla trpělivost. Naneštěstí se to stalo uprostřed střídání během hry, soupeřův obránce místo *Quintona* narazil na mantinel mě a zlomil mi klíční kost.

Ten chlápek mi dokonce řekl, že šel po de Haasovi, ale při střídání našich hráčů ztratil na moment přehled a... zbytek už znáte.

Po pár dnech jsem skončil na chirurgii a celé léto jsem musel chodit několikrát týdně na rehabilitaci, abych byl začátkem další sezony stoprocentně v pořádku.

Nic z toho by se nestalo, kdyby de Haas držel hubu. Další položka na dlouhém seznamu důvodů, proč je prokletím mého života.

Chystal jsem se vyjet za zbytkem týmu, který pomáhal Camovi bránit naši branku před agresivním útokem Trentonu.

Vtom centr našeho soupeře narazil Quintona na hrazení. Tvrdě. Jeho útok byl mnohem tvrdší, než bylo třeba. Mezitím se nám podařilo poslat puk na druhý konec hrací plochy. Instinktivně jsem se za ním rozjel, ale zazněla píšťalka a já obrátil pozornost ke Quintonovi, který upadl na zem.

Celá aréna ztichla a všichni zatajili dech. Jako po každé, když některý z hráčů upadne.

Do prdele.

„Běžte od něj dál,“ přikázal jeden z rozhodčích a dělal místo kolem Quintona, který si sundal helmu.

Quinton zvedl hlavu a já zachytil jeho pohled. Jeho oči se divoce blýskaly, jako kdyby se chystal –

Zvedl se ze země, popadl Adamse v pase a oba znovu upadli na led. De Haas strhl Adamsovi helmu a přitiskl ho na zem. Bylo mi jasné, co přijde, stejně jako Adamsovi.

S první ránou, kterou dal Quinton, se hokejová hala změnila v boxerský ring.

Quinton zasazoval Adamsovi jednu ránu za druhou, zatímco kolem nás propukla vřava. Obě střídačky se vyprázdnily a všichni spěchali na led, aby rváče roztrhli, nebo aby začali vlastní rvačku. Rozhodčí dělali, co mohli, aby jim zabránili vložit se do boje, zatímco někteří naši hráči se snažili zabránit Quintonovi, aby si z Adamse udělal boxovací pytel.

Ale i Adams musel Quintonovi uštědřit pár ran, protože když Cam a Rossi de Haase odtáhli, stékala mu po tváři krev z rozbitého obočí.

Zdálo se, že mu to vůbec nevádí. Odstrčil svoje spoluhráče a vrhl se znovu na Adamse, který se právě postavil na nohy.

To stačilo.

Dojel jsem k našemu zbrklému idiotovi, popadl jsem ho za límec a odvedl ho od Adamse.

„Do prdele, co to děláš?“ procedil jsem skrz zuby, když jsem ho přitiskl na mantinel.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Rossi společně s jedním křídlem Trentonu drží Adamse. Ze všech sil se snažili těm dvěma zabránit, aby se pustili do třetího kola.

Quinton v mém sevření pořád zuřil. U pusy měl pěnu jako vzteklý pes, který se chystá pokousat Adamse.

„On si začal,“ vyprskl Quinton. Z očí mu sršel vztek.

„To je možný, ale tys to nemusel takhle vyhrotit,“ sykl jsem a pevněji ho stiskl, protože se snažil vyprostit z mého sevření. „Kvůli tvému pitomému chování prohrajeme!“

Ušklíbl se. „Ne, Reede. To ty nechceš, abychom hráli jako tým, protože se snažíš bejt hvězdou. Žaloval jsi koučovi, že jsem ti nepřihrál? A když jsem ti nakonec puk poslal, tak jsi o něj hned přišel. Ty nejsi týmovej hráč,“ vysmíval se mi. „Jestli dneska prohrajeme, bude to tvoje vina, ne moje.“

Neměl pravdu. *Já že* jsem ten, co nechce hrát jako tým? *Já* jsem ten, kvůli komu prohrajeme?

„Blábolíš nesmysly.“

Vytáhl obočí, jako kdyby se mě chtěl zeptat *skutečně?*

„Ty to máš na ledě na povel. Ne já. Místo aby ses staral, co *dělám*, měl by ses chovat jako skutečný kapitán.“

Stáhl obočí a znechuceně nakrčil nos. „Myslím, že je načase, abys pochopil, že tvoje příjmení nestačí, aby ti zajistilo dobrou pozici.“

Wau. Zase mě dostal.

„Jsi neuvěřitelný, de Haasi. Zasraně povýšenej.“ Ukázal jsem hlavou na trestnou lavici. „Můžeš během svého vyloučení sledovat, jak dovedu tenhle tým k vítězství. Užij si to.“

Naštvaně se na mě podíval a hřbetem ruky si utřel krev z obočí.

Rád bych věřil, že pořádná facka by mu dala lekci, ale v minulosti jsem se přesvědčil, že by se nic nezměnilo.

„Polib mi prdel, kapitáne,“ zamumlal jsem tiše, zatímco jsem sledoval, jak odjíždí na trestnou lavici, kam usadil svůj vzteklej zadek.

Bohužel jsem to přehnal, když jsem tvrdil, že dovedu náš tým k vítězství.

Kvůli Quintonově výbušné povaze to během pěti-minutového oslabení dopadlo úplně naopak. A co hůř,

vzhledem k jeho nepřítomnosti na ledě Trenton skóroval ne jednou, ale hned dvakrát.

Darovali jsme jim vítězství.

Po zápase se atmosféra v šatně dala krájet. První domácí zápas sezony jsme neprohráli už celé roky. Určitě ne od doby, kdy kdokoliv z nás přišel do Leightonu.

Po schůzce s koučem, která se konala po zápase, byla většina z nás zamlklá. Ani při sprchování se nám nepodařilo smýt špatnou náladu z prohry.

Když jsem se převlékal, přitočil se ke mně Braxton, jeden z mých spolubydlících. Oba jsme sledovali, jak de Haas přechází sem tam jako vztekklé dítě. Ještě se neuklidnil a my se snažili si ho nevnímat.

Bylo to trapný.

„To snad není pravda!“ zamumlal jsem pro sebe, ale podle toho, jak Braxton souhlasně přikývl, jsem věděl, že mě slyšel.

„Kéž by nebyla.“ Odmlčel se a vyměnili jsme si rychlé pohledy. „Musíme s tím něco udělat, kámo. Jinak to pro nás bude hodně dlouhá sezona.“

„Jako co? Nemůžeme si na něj jen tak stěžovat. V hokeji není žádná demokracie.“

„Krucí, to by měla bejt.“

Měl pravdu.

Netušil jsem, co dělat, stejně jako většina týmu. Takhle by se kapitán chovat neměl. Ani na ledě, ani mimo něj.

„Na střední bychom mu strčili do skříňky trávu nebo chlast. Určitě by skončil.“ Povzdechl jsem si a vklouzl jsem do bot. „Kdyby to teď bylo tak snadný.“

„To mi povídej,“ zamručel Braxton. Společně jsme vykročili k domovu. „Musíme se ho zbavit. A je jedno jak.“

TŘETÍ KAPITOLA

Quinton

Po tréninku jsme odložili helmy i chrániče na dřevěné police. Připravovali jsme se na náš první zápas na soupeřově hřišti. A nebyl to nikdo jiný než náš dlouholetý konkurent, Blackmoreská univerzita. Navzdory potížím během našich prvních dvou zápasů na domácím ledě jsem měl z našeho týmu dobrý pocit.

Tedy, z většiny týmu.

Když jsme na led nastoupili společně s Oakleyem, nastaly problémy. Naše spolupráce byla přinejmenším bídná. Vůbec jsme se nechovali jako dva špičkoví hokejisté, kteří hrají celé roky v jednom týmu. Ale situace byla mnohem lepší než před několika týdny, takže jsem se toho snažil využít.

Popravdě nemyslím si, že si kouč naše nasazení do stejné lajny pořádně promyslel. Posílat nás spolu na led byl teoreticky dobrý nápad, ale v praxi to absolutně nefungovalo.

Většinu svojí kariéry jsme nehráli ve stejné pětce, a byl k tomu dobrý důvod. Nedostali jsme se tak do sporů a měli jsme prostor zazářit. Snažili jsme se,

aby se naše cesty nezkřížily častěji, než bylo nutné. A s jinými spoluhráči jsme i lépe hráli. Jediný problém byl, že všichni na konci minulé sezony graduovali – a v současné době jsme měli jen jeden druhého.

Skoro všichni hráči se rychle svlékli a chystali se do sprchy, aby mohli co nejrychleji odejít. Jenže vtom vyšel ze své kanceláře kouč a skoro okamžitě se celý tým zastavil.

„Tak dobrá, hoši,“ zaburácel kouč. Okamžitě si sjednal autoritu a respekt. Všichni zmlkli a upřeli na něj oči. „Vypadá to, že úřady trochu znepokojily steroidy a drogy, které se vyskytly na kolejích. Na dvou dalších školách v NCAA měla spousta hráčů pozitivní testy, a to jak v hokejových, tak ve fotbalových týmech. Jsem si jistý, že většina z vás je čistá, ale musíme mít jistotu. Takže –“ V ruce držel sterilní plastové kelímky. Museli bychom být slepí, abychom je neviděli. „– uděláme to rychle, abyste si mohli užít zbytek dne.“

Slyšel jsem o tom už minulý týden. V hokejovém týmu Lincolnova centra i v Blackmoreském fotbalovém týmu mělo pár hráčů pozitivní testy. Zpočátku jsem tomu nechtěl věřit, ale jeden z mých kamarádů ze střední, který hraje za Blackmore, mi potvrdil, že to je pravda.

Spousta hráčů se odvolala s tím, že výsledky testů jsou zfalšované, ale komise tvrdila, že je všechno v pořádku.

Pokud je potřeba potvrdit, že nikdo z nás nic nebere, nemám s tím problém. Udělal jsem to, co kouč požadoval. Osprchoval jsem se, vyčural se do kelímku, odnesl vzorek do laboratoře a opustil stadion.

„De Haasi, do mé kanceláře. Hned.“

O pár dní později se v šatně ozvalo koučovo volání ve chvíli, kdy jsem se chystal převléknout na zápas s Blackmorem. Ještě jsem si ani nestačil sundat civilní oblečení. Prodral jsem se mezi napůl oblečenými hokejisty a zastavil se před koučovou kanceláří.

Dvakrát jsem zaklepal, a když se dveře rozlétly, uviděl jsem uvnitř všechny tři kouče. Napadlo mě, že mi chtějí sdělit nějaké informace o týmu, se kterým jsme se ten den měli utkat.

Nebo někdo umřel.

„Chtěli jste mě vidět?“ zeptal jsem se a opřel se o rám dveří.

„Ano. Zavři a posad' se.“

To bylo divné.

Zamračil jsem se, ale poslechl jsem a posadil se na židli před koučem. Narovnal se, sepnul prsty a zadíval se na mě. Neřekl jediné zatracené slovo, aby mi vysvětlil, proč sedím v jeho kanceláři, místo abych se oblékal a vykonal obvyklé procedury před zápasem.

Uběhlo třicet vteřin a ticho bylo nesnesitelné. Proto jsem prolomil ledy. „Chcete si prohlédnout moji krásnou tvář, než vyrazíme nakopat někomu zadek?“

Kouč spustil ruce, naklonil se nad stůl a popadl horní papír z hromady složek, které jsem si dřív nevšiml.

„Nic takového. Jsi tady, protože jsi neprošel testem na drogy.“

Asi jsem špatně slyšel, protože to znělo, jako kdyby řekl –

„Cože? To není možný.“

Kouč mi přistrčil papír, který držel v ruce. „Jak pak chceš vysvětlit tohle?“

Podíval jsem se na papír, kde se psalo, že můj test byl pozitivní na –

„Opiáty?“ zeptal jsem se ohromeně. „Kouči, toho svinstva jsem se v životě nedotkl. Ani když mi na střední rostly zuby moudrosti a dostal jsem bůhvíjaké léky na bolest. Nikdy jsem nebral nic silnějšího než tylenol.“

Podle ostražitého pohledu, kterým pohlédl na své dva asistenty, mému zapírání neuvěřil. Výsledky jsou výsledky a nikdo z nás je nezmění.

Sevřel se mi žaludek. Báł jsem se, že jeho obsah skončí mezi námi.

„To nemůže být pravda. To není moje, přísahám, kouči. V laboratoři to museli zaměnit s někým jiným.“

Přikývl. „Chtěl bych tomu věřit, Quintone. Můžu ti vyčítat spoustu věcí, včetně toho, že jsi ten největší vztekloun, jakého jsem kdy trénoval, ale nikdy bych do tebe neřekl něco takového. Příliš ti záleží na budoucí kariéře, než abys to takhle podělal.“

„Právě proto jsem to neudělal!“ řekl jsem vážně a vyděšeně jsem se postavil. Moje oči přeskakovaly z jednoho na druhého, pak jsem se znovu podíval na kouče. „Přísahám na svůj život, nic jsem nebral. Musí jít o omyl. Povězte, dá se s tím něco udělat?“

Z koučova pohledu jsem poznal, že se už snažil najít nějaké řešení. Nejspíš dlouho před tím, než mě zavolal do kanceláře. A jediný důvod, proč jsem tam seděl, byl, že nic nevymyslel.

„V takovéhle věci nestačí, že mi dáš své slovo a já to zametu pod kobereček, de Haasi. Pochopitelně jsme zjišťovali, o jaké opiáty se jedná, a zdálo se, že jedna z drog, která spadá do téhle kategorie, je heroin –“

„Heroin?“ zajechel jsem.

„– ale ukázalo se, že jde o hydrocodon. Vicodin.“

Bože.

„Podívej, Quintone. Vicodin, možná heroin nebo koks nebo methadon, ale analgetika na lékařský předpis se pořád klasifikují jako zakázané látky.“ Dál vykládal něco o interních směrnicích, které schválila jak škola, tak NCAA. Skoro jsem ho neposlouchal, protože jsem se snažil přijít na to, jak se mohlo něco takového stát.

Čím víc jsem nad tím přemýšlel, tím jsem si byl jistější, že jedinou možností, kromě záměny vzorků v laboratoři, je, že jsem si vzal něco, aniž jsem o tom věděl.

Je v mojí lékárnice nějaký neoznačený lék?

Musel by tam být už dlouho vzhledem k tomu, že mi v poslední době nikdo žádné léky nepředepsal. Nikdy mi analgetika nikdo nepředepsal, až na jeden případ před mnoha lety, o kterém jsem se jim zmínil. Pochybuju, že by je bral Hayes, můj spolubydlící. Víím, že je čistý, ale přesto jsem se rozhodl, že se ho na to zeptám, až –

„... a proto nemám jinou možnost než tě odvolat.“

Jeho prohlášení mě vrátilo do reality. Připadalo mi, že se mi pod nohama propadla podlaha.

Doufal jsem, že přesně tomuhle se *vyhnu*. Ale bylo to tady. Srdce mi skočilo až do krku.

„Odvolat mě za něco, co jsem neudělal?“

Pevně sevřel rty a pak si povzdechl. „Musím to udělat, de Haasi, dokud se neprokáže, že jsi nic nebral. Mám svázané ruce. Musíš si uvědomit, že v sázce je i můj zadek. Po tom průšvihů v Blackmore a v Lincoln Centre se NCAA s nikým nemazlí.“

Podíval jsem se na všechny tři kouče. Netušil jsem, co se mnou bude. Ale podle jejich vážných výrazů mi nezbývalo nic jiného než trest přijmout.

Určitě musí existovat nějaké řešení.

Nebyl jsem daleko od toho, abych padl na kolena a prosil je o pomoc. Takhle přeci nemůže skončit moje hokejová kariéra. Jestli se roznese, že mě odvolali kvůli drogám, nebudu mít šanci v žádném týmu NHL. Kvůli drogám, které jsem nikdy nebral.

Jenže to jim bude jedno. Bude to černá skvrna na mé pověsti, kterou jsem si budoval od okamžiku, kdy jsem si jako dítě poprvé nazul brusle.

Zoufale jsem si položil hlavu do dlaní.

„Ale...“ řekl tiše.

To jediné slovo do mě znovu vtilo život. Zvedl jsem hlavu. „Prosím, řekněte mi, že to je dobré *ale*, ne takové, které to ještě zhorší.“

Kouč vybuchl smíchem a jeho tvrdý pohled roztál. „Můžeme testy zopakovat. Dneska. Koneckonců, pokud bereš pravidelně, budou drogy pořád ve tvém těle. A jestli to nevyjde, podáme tvým jménem odvolání. Jak jsem říkal, nevěřím, žeš to udělal. Nerad bych viděl, jak budeš potrestaný za chybu někoho jiného.“

„To nikdo z nás,“ dodal kouč Davis, jeden z asistentů.

„To je dobře,“ řekl jsem a ulehčeně si oddechl. „To je fakt dobře.“

Kouč přikývl. „Dokud neprijdou výsledky druhých testů, doufám, že negativní, nemůžeme tě nechat hrát. Což bude trvat minimálně týden. Ale lepší něco než nic.“

„Lepší než nic,“ opakoval jsem. Ucítil jsem malý kousíček naděje.

Dopadne to dobře. Testy budou negativní, moje odvolání se zruší a všechno se vrátí do starých kolejí. Bude to stejné, jako než jsem se vyčural do toho prokletého kelímku.

Začal jsem se v duchu tiše modlit, a tak jsem nepo-

slouchal, o čem ti tři mluvili. Koneckonců potřeboval jsem pomoc, speciálně pomoc hokejových bohů.

Vtom upoutalo moji pozornost něco, co řekl kouč. Zježily se mi chlupy po celém těle.

„Můžeš mi sem přivést Reeda, prosím?“ řekl kouči Jacobsonovi. Ten přikývl a tiše opustil kancelář.

„Reeda?“ Znovu se mi sevřel žaludek. Reed byl poslední člověk, kterého bych chtěl v tuhle chvíli vidět nebo se kterým bych chtěl mluvit. „Co ten s tím má co společného?“

Kouč si povzdechl, tak jako pokaždé, když šlo o mě a o Oakleye. Poslední roky jsme mu to moc neulehčovali. Byl jsem si jistý, že se nás chce zbavit, přestože Oakley byl jeho vlastní krev.

„Ty budeš dočasně suspendovaný, a proto na ledě potřebujeme nového kapitána,“ řekl v okamžiku, kdy se otevřely dveře a v nich se objevil Oakley s Jacobsonem.

„Suspendovaný?“ zeptal se Oakley, který zaslechl konec strýcovy věty. Upřel na mě oči a zavřel za sebou dveře. „Co se stalo?“

„Převezmeš funkci kapitána, Oakleyi. S okamžitou platností,“ řekl chraplavě kouč. Podíval jsem se na něj. Jeho pozornost byla pořád upřená na mě.

Znovu jsem upadl do rozpaků, i když jsem věděl, že kouč je na mojí straně. Hlavní bylo, že jsem neudělal nic špatného.

Oakley vstoupil do místnosti a já na tváři ucítil jeho žhavý pohled. Pálil mě jako cejch. Pronikal skrz mě a já měl pocit, že jsem průhledný jako sklo.

Neřekl jsem ani slovo a díval jsem se přímo na kouče, který nás pozoroval jako jestřáb. Najednou se Oakley rozesmál.

„Co jsi provedl tentokrát?“

Nevěnoval jsem mu pozornost. Nechtěl jsem si ho pustit pod kůži, ale jeho smích a popichování zapůsobily jako rozbuška. Jak by ne, když ten blbec získá všechno, o co jsem tolik usiloval.

Radši jsem se stáhl a podíval se mu přímo do očí. Věděl jsem, že v mém pohledu se zračí vztek a porážka, které mi kolovaly v žilách. Oakley přimhouřil oči, jako kdyby se snažil vyčíst, proč –

„Tys měl pozitivní test,“ řekl najednou. Nebyla to otázka, jen nevěřící konstatování. Neodpověděl jsem mu a on se ušklíbl. „Sakra, de Haasi. Věděl jsem, že jsi pošuk, ale netušil jsem, že jsi taky hloupej.“

„Polib mi,“ procedil jsem skrz sevřené zuby.

„Ne, díky,“ odpověděl a znovu se zachechtal. „Jen bych rád věděl proč. Kdybys byl dost chytřej, tak by ti bylo jasné, že po drogách se ti zmenší pták.“

Moje rty se zkroutily do úšklebku. „To ty máš v merku ptáky, Reede, ale i tak je tvoje starost o mě dojemná.“

Oakleyovi při zmínce o jeho sexualitě naskočily na tvářích červené skvrny a chystal se mi odpovědět. Musím přiznat, že moje poznámka byla nevhodná.

Ale bylo pozdě. Nemohl jsem to vzít zpátky.

„Sklapněte. Oba,“ vyštěkl kouč. Byl jsem mu za to vděčný.

Už takhle jsem měl nervy napnuté k prasknutí a Oakley si otvíral hubu jako blbec, kterým taky byl. Jeho odpověď by celou situaci jen zhoršila. Kdybych popustil průchod svému vzteku, dostal bych se do mnohem větších problémů.

Kousnout se do jazyka bylo to nejlepší řešení. Pusa se mi okamžitě zaplnila krví. Nevyužil jsem chvílku ticha, kterou zařídil kouč, abych Oakleye opravil. Nepotřeboval jsem mu nic vysvětlovat.

Ani si to nezasloužil.

Koučovy oči přeskakovaly z jednoho na druhého, jak se nás snažil odhadnout. Cítil jsem se jako nahý. A znovu průhledný.

Nejspíš to byla nějaká schopnost rodiny Reedů.

„Vy dva se musíte vzpamatovat. Zatím jsem nic neříkal, protože jsem doufal, že když vás v téhle sezoně postavím do stejné pětky, tak najdete společnou řeč. Evidentně to nefunguje, takže vás oba žádám, abyste přestali s těmi sračkami. Je to jasný?“

Nebylo třeba, aby nám nějak vyhrožoval. Stačilo, že nás seřval. Oba jsme se uklidnili. Poslouchali jsme a soustředili se na to, co nám říkal.

„Jasný,“ zamumlal jsem ve stejném okamžiku, kdy Oakley řekl: „Ano, pane.“

Potlačil jsem touhu protočit oči, když oslovil vlastního strýce *pane*. Nepochyboval jsem, že chce získat jeho přízeň. Kruci. Myslím, že strýce vždycky oslovoval kouči.

Blbej patolízal.

„Už jsme skončili?“ zeptal jsem se a podíval se na všechny tři kouče. Přikývli a já vstal, abych co nejrychleji zmizel z místnosti.

„Dobře, skvělý. Půjdu se převléknout a pak—“

„Není třeba, aby ses převlékal, chlapče,“ řekl kouč a s lítostivým výrazem se na mě podíval. „Budeš zápas sledovat jako divák.“

Oakley se snažil zamaskovat smích. Pevně jsem sevřel rty a zatnul zuby, abych nezačal ječet.

Dnešek se vyvíjel vážně skvěle.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Oakley

Zastavil jsem auto před pronajatým domem, který jsem sdílel s několika kamarády. Jakmile jsem vstoupil do dveří, bylo mi jasné, že uvnitř je jako obvykle rušno. Naneštěstí pro mě. Ten večer jsme znovu prohráli a já si nepřál nic jiného než se stočit do klu-bička pod svojí dekou a trucovat.

Náš dům byl jeden velký chaos. Přesně to se stane, když se skupinka velmi společenských studentů, a zároveň sportovců, rozhodne, že spolu budou bydlet. V kteroukoliv denní i noční hodinu přicházeli kamarádi, přítelkyně i spoluhráči mých spolubydlících.

Ne že bych jim to vyčítal vzhledem k tomu, že jsme měli skvěle zařízený suterén s obrovskou televizí a kulečnickem. Někdy mě ale rozčilovalo, že tu skoro nikdy nebyl klid, jak bych si přál.

A právě teď jsem chtěl mít klid.

Když jsem otevřel dveře a uslyšel jsem ze suterénu hluk, bylo mi jasné, že se tam dole něco děje. Jen bůh věděl co, ale já tušil, že to má něco společného s Holdenem. Holden, můj spolubydlící číslo jedna a hvězd-

ný zadák amerického fotbalu na Leightonské univerzitě, se vážně rád bavil.

Zjistil jsem, že Theo, spolubydlící číslo dvě a člen baseballového týmu univerzity, je se dvěma spoluhráči v kuchyni. Myslím, že se jmenovali Phoenix a Keegan, ale v domě neustále plném hráčů některého univerzitního týmu bylo těžké si zapamatovat, kdo je kdo.

Náš brankář Camden, společně se svojí favoritkou na tento týden, právě mířil po schodech do prvního patra. Nejspíš do jeho ložnice. Vzhledem k tomu, že přítelkyně pořád střídal, vůbec jsem se neobtěžoval zapamatovat si jejich jména.

Jediný spolubydlící, kterého jsem chtěl vidět, byl Braxton. Potřeboval jsem si s ním promluvit o tom pitomci de Haasovi, kterého dneska vyhodili za pozitivní test na drogy.

Netušil jsem, co Quinton bere, ale hlavní bylo, že se nechal chytit. Bylo to nad moje chápání, stejně jako kvantová fyzika.

Udělal děsnou blbost.

Naštěstí jsem Braxtona našel v obývacím pokoji s pivem v ruce a třemi dívkami. Kinsley, Ashton a Mikaylu všichni znali jako lovkyně dresů. Radši říkám lovkyně dresů než cokoliv jiného, protože ty tři rozhodně nebyly vybíravé. Rozhodly se, že během studií se vyspí se všemi sportovci.

Kinsley, blondýna, která právě seděla Braxtonovi na klíně, spala tento týden se všemi v tomto domě. Kromě mě, i když se o to pokoušela. Skutečnost, že mě ženy sexuálně nepřitahují, jí trochu zkřížila plány.

Ale podle toho, jak se na mě bezostyšně dívala, se o mě chtěla pokusit znovu.

Skvělé.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ledově klidný*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.